

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 4/14

Luxemburg, 16 ianuarie 2014

Hotărârile în cauzele C-378/12 și C-400/12
Nnamdi Onuekwere/ Secretary of State for the Home Department,
Secretary of State for the Home Department/M. G.

Presă și informare

Perioadele de încarcerare nu pot fi luate în considerare nici în scopul dobândirii unui permis de ședere permanentă, nici în vederea acordării unei protecții sporite împotriva îndeptării

De asemenea, perioadele de detenție întrerup, în principiu, continuitatea perioadelor necesare pentru acordarea acestor avantaje

Directiva privind dreptul la liberă circulație și ședere¹ permite cetățenilor Uniunii, fără alte condiții sau formalități cu excepția cerinței de a fi în posesia unui document de călătorie, de a se deplasa și de a avea reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel a cărui cetățenie o au, pentru o durată maximă de trei luni. Cu toate acestea, atunci când exercită o activitate profesională sau dispun de resurse suficiente pentru a se întreține, precum și de o asigurare medicală completă (de exemplu în calitate de studenți sau de pensionari), aceștia pot rămâne în acest alt stat membru pentru o perioadă mai lungă. Într-un asemenea caz, și membrii familiei acestora, indiferent dacă sunt sau nu sunt cetățeni ai Uniunii, pot rămâne cu ei în acest stat cu condiția ca prezența lor să nu constituie o sarcină pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă și să dețină o asigurare medicală completă.

Cetățenii Uniunii care au avut reședința legală pe teritoriul statului membru gazdă pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani dobândesc dreptul de ședere permanentă pe acest teritoriu. Dreptul respectiv nu este supus condițiilor necesare pentru a putea rămâne în statul membru gazdă pentru o durată mai mare de trei luni (exercitarea unei activități profesionale, continuarea studiilor etc.). Membrii familiei acestora care nu au cetățenia unui stat membru și care au avut reședința legală împreună cu aceștia în statul membru gazdă pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani dobândesc de asemenea dreptul de ședere permanentă.

În acest context, statul membru gazdă nu poate lua o decizie de îndeptare de pe teritoriu împotriva unui cetățean al Uniunii sau a membrilor familiei acestuia, indiferent de cetățenia lor, care au dobândit un drept de ședere permanentă pe teritoriul său, cu excepția unor motive grave de ordine publică sau de siguranță publică. De asemenea, o decizie de îndeptare nu poate fi adoptată împotriva unui cetățean al Uniunii care a avut reședința în statul membru gazdă în cursul celor zece ani anteriori, cu excepția situației în care este justificată de existența unor motive imperative de siguranță publică stabilite de acest stat membru.

Affaire C-378/12

Prin căsătoria sa cu un cetățean irlandez care și-a exercitat dreptul la libera circulație și ședere în Regatul Unit, domnul Onuekwere, resortisant nigerian, a obținut un permis de ședere cu o validitate de cinci ani în acest stat membru. În perioada în care a avut reședința în Regatul Unit în calitate de membru al familiei unui cetățean al Uniunii, domnul Onuekwere a fost condamnat de

¹ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, rectificări în JO L 229, p. 35, și JO 2005, L 197, p. 34, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

mai multe ori de către instanțele britanice pentru diverse infracțiuni și a fost încarcerat pe o durată totală de trei ani și trei luni.

Domnul Onuekwere a solicitat ulterior un permis de ședere permanentă, invocând în special că, întrucât soția sa dobândise dreptul de ședere permanentă, trebuia să i se acorde și lui dreptul respectiv. Pe de altă parte, acesta susține că durata totală a șederii sale în Regatul Unit (inclusiv perioadele de încarcerare) depășește cu mult durata de cinci ani necesară pentru acordarea acestui drept. În plus, el subliniază că, chiar dacă perioadele petrecute în închisoare nu sunt luate în considerare în acest scop, totalul perioadelor exceptând perioadele de încarcerare are o durată mai mare de cinci ani.

Întrucât cererea sa de eliberare a unui permis de ședere permanentă a fost respinsă, domnul Onuekwere a sesizat Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Regatul Unit). Această instanță solicită Curții de Justiție să stabilească dacă perioadele de încarcerare și perioadele cu o durată mai mică de cinci ani care precedă și care urmează detenției unui solicitant pot fi luate în considerare în vederea dobândirii unui permis de ședere permanentă.

În hotărârea sa pronunțată în această zi, Curtea amintește, în primul rând, că un resortisant al unei țări terțe, membru al familiei unui cetățean al Uniunii care și-a exercitat dreptul la libera circulație și ședere, nu poate lua în calcul, în vederea dobândirii unui drept de ședere permanentă, decât perioadele pe care le-a petrecut împreună cu acest cetățean. Prin urmare, **perioadele în care nu a avut reședința împreună cu acest cetățean din cauza încarcerării sale în statul membru gazdă nu pot fi luate în considerare în acest scop.**

Pe de altă parte, Curtea constată că legiuitorul Uniunii a subordonat obținerea unui drept de ședere permanentă integrării persoanei în cauză în statul membru gazdă. Or, o astfel de integrare nu se întemeiază doar pe factori spațiali și temporali, ci și pe factori calitativi, referitori la gradul de integrare în statul membru gazdă. În această privință, Curtea arată că aplicarea de către instanța națională a unei pedepse cu închisoarea cu executare este de natură să demonstreze nerespectarea de către persoana în cauză a valorilor exprimate de societatea statului membru gazdă în dreptul penal al acestuia din urmă. Astfel, luarea în considerare a perioadelor de detenție în scopul dobândirii dreptului de ședere permanentă ar contraveni în mod vădit scopului urmărit de directivă prin instituirea acestui drept de ședere.

În sfârșit, pentru aceleași motive, Curtea statuează că **continuitatea șederii de cinci ani este întreruptă de perioadele de detenție în statul membru gazdă.** Prin urmare, perioadele care precedă și care urmează perioadelor de detenție nu pot fi cumulate pentru a împlini durata minimă de cinci ani necesară pentru obținerea unui permis de ședere permanentă.

Cauza C-400/12

Doamna G. este resortisant portughez care a avut reședința în Regatul Unit din 1998, unde a dobândit în 2003 un drept de ședere permanentă. În 2009, aceasta a fost condamnată de instanțele britanice la 21 de luni de închisoare pentru că a supus la rele tratamente pe unul dintre copiii săi. În plus, în timp ce se afla în închisoare, autoritățile britanice au dispus îndepărtarea sa de pe teritoriul Regatului Unit pentru motive de ordine publică și de siguranță publică.

Doamna G. a atacat decizia de expulzare în fața instanțelor britanice susținând în special că, întrucât a avut reședința în Regatul Unit pe o perioadă la mare de zece ani, ea trebuia să beneficieze de nivelul de protecție cel mai ridicat pe care dreptul Uniunii îl rezervă cetățenilor europeni în materie de îndepărtare. Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, sesizată cu litigiul, a solicitat Curții să stabilească dacă, în pofida încarcerării sale, doamna G. poate beneficia de această protecție sporită împotriva îndepărtării.

În hotărârea sa, Curtea constată, în primul rând că, spre deosebire de perioada impusă pentru dobândirea dreptului de ședere permanentă, care începe odată cu șederea legală în statul membru gazdă a persoanei în cauză, **perioada de ședere de zece ani necesară pentru acordarea protecției sporite împotriva îndepărtării trebuie să fie calculată în sens invers,**

începând cu data deciziei de îndepărtare a acestei persoane. În plus, Curtea subliniază că această perioadă de ședere trebuie să fie, în principiu, continuă.

În al doilea rând, în ceea ce privește raportul între integrarea unei persoane în societatea statului membru gazdă și încarcerarea sa, Curtea a statuat, pentru aceleași motive ca cele invocate în hotărârea pronunțată în cauza C-378/12, că perioadele de detenție nu pot fi luate în considerare în vederea calculării perioadei de ședere de zece ani.

În ultimul rând, Curtea constată că perioadele de încarcerare întrerup, în principiu, continuitatea șederii necesare pentru acordarea protecției sporite. Cu toate acestea, Curtea amintește că, pentru a determina în ce măsură discontinuitatea șederii împiedică persoana interesată să beneficieze de protecția sporită, trebuie să se facă o apreciere globală a situației sale. La această apreciere globală necesară pentru a se determina dacă legăturile de integrare între persoana interesată și statul membru gazdă au fost rupte, autoritățile naționale pot lua în considerare împrejurarea că persoana în cauză, precum doamna G., a avut reședința în statul membru gazdă în cursul celor zece ani anteriori detenției sale.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al hotărârilor ([C-378/12](#) și [C-400/12](#)) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova 📞 (+352) 4303 3708